

Те 1992. године рат је полако, али сигурно, почео улазити у све поре живота народа у БиХ. Само се спорт још увијек опирао мирису рата и насиља који се могао осјетити на сваком кораку. У граду на Врбасу фудбалери Борца су се spremали за одлазак у Италију, гдје се одржавао Митропа куп, на којем су играли домаћин Фођа, Адмира (Аустрија) и Вашуташ (Мађарска) и бањалучки Борац.

Пут до Италије није био нимало лак. Маратонско путовање кренуло је авионом из Бањалуке до Тивта, одакле су се Бањалучани аутобусом превезли до Бара. Одатле је настављено бродом до Барија, те посљедња етапа пута аутобусом до Фође.

И поред свих проблема који су пратили пут у Италију, фудбалери су били оптимисти. Међу њима највише је у екипу вјеровао капитен Стојан Малбашић.

- Оно што са сигурношћу могу да тврдим је да се нећемо обрукати. Велики број играча се утакмицама у Фођи опрашта од дреса Борца и због тога ћемо се трудити да дамо свој максимум и у Бањалуку донесемо велики прелазни пехар – рекао је популарни Ћело.

Вјеру у успјех своје екипе није крио ни Милорад Билбија.

- Освајање пехара за већину нас који одлазимо био би круна каријере, али и најљепши поклон граду у ова тешка времена. Зато вјерујем да ћемо смоћи снаге да стваримо зацртани циљ – нагласио је Билбија.

У првом полуфиналном мечу Бањалучани су морали да одмјере снагу са домаћом, Фођом. Од првог звиждука судије Шела из Чехословачке трибине стадиона почеле су да подрхтавају. Као на јужноамеричким стадионима, више од 15 000 ватрених навијача фанатично је бодрило своје љубимце. Наоружани заставама, чегртаљкама, шаловима и свим осталим реквизитима, просто су давали "крила" Италијанима, који су од самог почетка заиграли добро. То је и дало резултат. У 16. минуту домаћин голом Бајана долази у вођство – 1:0.

И после је постигнутог гола Италијани настављају са одличном игром. Чинило се да ће Борац доживјети прави дебакл јер су се играчи Фође трудили да поправе утисак са посљедњег првенственог сусрета, када су од Милана као домаћини изгубили са невјероватних 2:8.

Међутим, само пет минута касније на стадиону први шок, па затим громогласан аплауз. Везиста Борца Фуад Шашиваревић је топовским ударцем послао лопту у саме рашље противничког гола. Евро-гол за бројне шпице у ТВ емисијама.

Друго полувријеме донијело је истинску доминацију гостију. Два пута је одличне прилике пропуштао Алмир Ф илиповић, а онда су у 60. минуту гости дошли у вођство. После је корнера, највише је скочио Звонко Липовац и тачним ударцем главом смјестио лопту иза Росинијевих леђа – 1:2. Био је то период одличне игре Бањалучана, која је крунисана на најљепши начин.

У 75. минуту судије су обилато помогле домаћину. "Из авиона се видјело" да је Бајано био у офсајд-позицији, али су му судије то толерисале, тако да му није било тешко да по други пут савлада иначе сигурног голмана Милана Симеуновића – 2:2. До краја утакмице мреже су мировале, па се први финалиста морао одлучити са бијеле тачке.

Као и увијек, пенали су донијели доста узбуђења, нарочито домаћину. Бањалучани су имали много више среће и живаца, па су стигли до побједе и финала. У листу стријелаца уписали су се Фуад Шашиваревић, Витомир Штавланин, Алмир Филиповић и Миорад Билбија. На другој страни, прецизни су били Бајано и Барони, док је голман Милан Симеуновић, који је био јунак сусрета, зауставио ударце са 11 метара Рамбандија и Петрескуа. Није било потребе да гости изводе посљедњи шут, на семафору је стајало 2:4. Било је то изненађење за многе, осиме оне на стадиону јер су Бањалучани играли одлично, ниједног тренутка нису се препали домаћина.

Са посљедњим звиждуком на терену је настало неописиво славље. Борчевци су један другоме потрчали у загрљај, радости није било краја. На терен су потрчали и домаћи навијачи који су, у жељи да се докопају дресова, направили велику гужву па су се гости једва пробиле до свлачионица. Али, ништа није могло да умањи радост Бањалучана, који су заслужено изборили финале.

- Драго ми је што нисам морао шутирати посљедњи пенал јер ко зна шта би се десило. Овако је много боље и тек сада видим колико је вриједило што сам дошао на Градски стадион. Стекао сам нова искуства и надам се да ће ми се пружити добра прилика да покажем шта могу. А код пенала сам једноставно чекао домаће фудбалере и то ми се исплатило – рекао је Симеуновић.

Ни Фуад Шашиваревић, стријелац изједначујућег гола, није крио радост.

- Нико није био срећнији од мене када сам изједначио резултат. Штавланин је сјано одиграо повратну, распалио сам по лопти и онда се нашла иза Росинијевих леђа. Играли смо одлично, изненадили смо, да будем поштен, ривала, али и себе – рекао је Шашиваревић.

У финалу је противник Борцу био мађарски Вашуташ. Од самог почетка утакмице Бањалучани су имали теренску надмоћ, тако да су већ у седмом минути дошли у вођство. Послије одличног центаршута Марија Матаје, у шеснаестерцу Мађара нашао се Алмир Филиповић, који је сјајно реаговао пославши лопту главом у мрежу немоћног Ерделија, 0:1.

Колосалну прилику пропустио је Витомир Штављанин. Била је то шанса да се можда и стави тачка на финале. Међутим, казна је стигла у 63. минуту. Ничифоров јд успио да се ослободи Милорада Билбије, а потом несметано пошаље лопту у Симеуновићев гол – 1:1. Мађари су имали још једну стопостотну шансу да преко Ничифорова обезбиједе побједнички пехар. Но, Милан Симеуновић је успио да закачи лопту, она је погодила пречку, одбила се до Кронера, који је из стопостотне шансе шутирао поред гола.

Ни у продужецима се није десило ништа значајно. Резултат је и даље био неријешен, па се приступило извођењу пенала. Фуад Шашиваревић, Витомир Штављанин, Алмир Филиповић, Милорад Билбија и Милан Симеуновић су били прецизни, док су на другој страни стријелци били Ничифоров, Ишчак, Нахочки. У листу стријелаца није се уписао Гарас, чији је ударац са бијеле тачке Милан Симеуновић зауставио. Он је и овог пута показао да је прави мајстор за одбрану удараца са 11 метара. Коначан резултат на семафору – 3:5 за Борац.

Славље је могло да почне. А славили су сви фудбалери, тренери, спортски радници, као и сви Бањалучани који су с нестрпљењем очекивали да се врате њихови љубимци. Међу најрадоснијим био је капитен Стојан Малбашић.

- Послије овог успјеха могу мирне душе да окачим копачке о клин. Није могао бити љепши начин да се опростим од дреса Борца него да у Бањалуку донесемо велики пехар – говорио је Малбашић.

Звонко Липовац пружио је сјајне игре на турниру, био је, уз Симеуновића, најбољи играч Борца.

- Умор је учинио своје, па нисмо имали снаге да утакмицу ријешимо у регуларном времену. Ипак, пружили смо више од наших противника и заслужили велики прелазни пехар. Драго ми је због овог, ово је велики успјех – сијао је од среће Звонко Липовац.

Анђелко Граховац, предсједник клуба, био је поносан на своје играче:

- Послије побједе над домаћином Фођом знао сам да не смијемо пропустити птилику која нам се изненада указала. На крају, то се и обистинило. Мислим да још нисмо свјесни вриједности освојеног трофеја. Овај пехар поклањамо свим нашим ратницима који на бранику отаџбине бране нашу земљу – рекао је Граховац.

Зоран Смилески, као играч Борца, постигао је велике успјехе, а ево сад и као тренер:

- Мојој срећи нема краја. Било је вријеме да ова екипа, која је изузетно квалитетна, освоји неки велики трофеј. Посебно ми је драго због свих оних који нису вјеровали у наш успјех. Показали смо да много вриједно и осигурали излазак у Европу и за сљедећу годину – нагласио је Смилески.

Борац је освојио Митропа куп, успјех за радост и клупску историју. Али, времена за велико славље није било јер су бањалучани морали похитати у аутобус како би на вријеме стигли до Барија, одакле су трајектом допутовали до Бара. Потом су аутобусом дошли до Тивта, па авионом до Бањалуке, гдје си стигли после скоро 24 часа путовања.

Били су срећни због трофеја. Тужни јер је рат већ био почео.

{youtube}3cgeIzSJGOU{/youtube}

(Жељко Тица, Жаклина Мијатовић и Татјана Папић-Шакула, "Борац побједник Купа маршала Тита")